

Pravidlá

priateľstva

Podľa úspešného seriálu
z produkcie Disney Channel

EGMONT
Publishing

Original title: Código amistad
Copyright © 2015 Disney Enterprises, Inc.
Vydalo nakladateľstvo EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10
v roku 2015 ako svoju 4435. publikáciu
Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
TS 14. Prvé vydanie
ISBN 978-80-252-3318-4

www.egmont.cz

Kapitola 1

 Vystúpenie malo úspech. Pre mňa to bol ten najúžasnejší zážitok v živote, lenže teraz akoby sa všetko začalo rúcať. Nešlo už len o Leona, Diega, You Mix a Štúdio, mala som naozaj strach. Môj hlas! Nesmiem oň prísť! Uvedomovala som si, že to nie je obyčajná strata hlasu. Nebola to jedna z tých vecí, čo prejdú samy od seba. Kdeže. Nemohla som rozprávať.

Camila bola vydesenejšia než ja. Sadla som si. Zhlboka som sa nadýchla. Naznačila som jej, aby zatvorila dvere. Cami povedala, že sa musíme upokojiť a ... požiadať o pomoc. Hlavou, rukami, celým telom som začala protestovať: nie! Nikto sa to nesmie dozvedieť!

„Tak dobre, nerozčuľuj sa. Musíš zavolať Angie alebo Pablovi a povedať im, čo sa ti stalo,“ radila mi. „Toto je vážne. Potrebuješ, aby sa o tom dozvedel niekto z dospelých, Vio...“

Lenže ja som nechcela, aby sa o tom vedelo. Camila trvala na tom, že to už zašlo veľmi ďaleko. Musí ma vyšetriť lekár. Ale to som odmietla. Nechcela som, aby si otec robil starosti, a tak som ju požiadala, aby si naše tajomstvo nechala len pre seba.

Prišiel Marotti a blahoželal mi ku komentárom na stránkach You Mix a k ohlasu publika. Bála som sa, aby si nevšimol môj problém, a tak som čakala na vhod-

ný okamih a hneď, ako sa na mňa chvíľu nedíval, som utiekla!

Túžila som sa čo najskôr dostať domov. Bežala som preč a zrazila som sa s Francescou a Marcom. Fran chcela vedieť, čo sa mi stalo. Bez slova som sa na ňu pozrela a jej to okamžite došlo:

„Ty si zase stratila hlas? O to tu ide?“

Zúfalo som ju objala. Nevedela som, čo mám robiť.

„Ako to, že si stratila hlas?“ opýtal sa Marco.

„Nič nevieš, nič si nevidel. Nikdy si nič také nezistil. Je ti to jasné?“ povedala mu Fran dôrazne.

Marco prikývol. Prišla za nami Camila. Moje priateľky naliehali, že musíme ísť k nejakému odbornému lekárovi, ale ja som sa toho desila.

Priblížil sa Diego a tváril sa znepokojene.

„Violetta! Čo sa stalo, že si tak z ničoho nič utiekla? Leon ti niečo urobil?“ opýtal sa rozčúlene.

Zakrútila som hlavou.

„A čo sa teda stalo? Prečo si utiekla?“ vypytoval sa ďalej.

Nechcela som mu odpovedať, otočila som sa a bez slova som odišla.

Celá zničená som vyšla na ulicu, nechcela som nikoho stretnúť. Nechcela som, aby ma niekto oslovil. V skutočnosti som skôr

nechcela, aby som musela niekomu odpovedať. Uvidel ma však Leon a prišiel

za mnou. Trval na tom, že sa musíme porozprávať. Keď som sa rozplakala,

myslel si, že som nahnevaná, ale ja som mu to nemohla vysvetliť! Hrali sme každý v inom filme. A ten môj bol vážne horor. Leon sa nechcel len tak ľahko vzdať, takže sa mi ďalej prihovárал, lenže ja som mu nemohla odpovedať.

„Viem, dotklo sa ťa, že Lara sa pozrieť na vystúpenie, ale je čas, aby sme vykročili ďalej. Ostatne, ty to už robíš. Diego mi povedal, že

ste spolu začali chodiť,“ povedal a díval sa mi pritom do očí.

Nevedela som, čo mám robiť. Nemohla som rozprávať a Leon si chcel so mnou všetko stoj čo stoj vysvetliť.

„Bol by som radšej, keby si mi to povedala sama. Keby som sa to nemusel dozvedieť od Diega.“

Čakal odpoveď, komentár, vysvetlenie, ale ja som zo seba nemohla vydať ani hláska.

„Aha, takže medzi nami to bude odteraz takto?“ opýtal sa.

Po líci mi stekala bezmocná slza a ja som zotrvala v nedobrovoľnom mlčaní.

„Okej. Ako chceš. To len ty všetko sťažuješ, ale ak si želáš práve toto, ja s tým nemám problém. Ak si sa rozhodla, že so mnou už do smrti neprehovoriš, no tak dobre, nech je po tvojom,“ vyhlásil.

Leon naštvane odkráčal a na mobil mi zavolať Diego. Pripadala som si ako v pasci a už

som to nezvládala. Našťastie pribehli Camila s Francescou, ktoré ma zúfalo hľadali. Šeptom som ich požiadala, aby sme išli domov.

Vkradli sme sa dovnútra po špičkách, aby nás nevidel otec. Zdalo sa, že v dome nikto nie je, a tak sme chceli rýchlo prebehnúť cez obývačku, ale zákon schválnosti chcel, že práve v tom momente sa tam objavil otec!

Rýchlo sme sa schovali, kde sa dalo. Otec si nás nevšimol. Zvonku prišla Esmeralda a zdalo sa, že je na otca urazená. Začali sa zhovárať o svojom vzťahu. A my sme to v našich skrýšach všetko počuli! Ale veľmi sme tomu nerozumeli. Pravdepodobne bolo Esmeralde ľúto, že otca do niečoho nútila. Všetko to znelo trochu zmätene. Dospelí a ich starosti, ktoré sú ešte čudnejšie ako tie naše... Záležalo mi len na tom, aby som videla otca spokojného. Je pravda, že o ničom inom som nepremýšľala. Rozhovor našťastie netrval dlho a keď odišli, mohli sme pokračovať v ceste a zavrieť sa v mojej izbe.

Dievčatá chceli okamžite zavolať lekára. Nebola som si istá, chcela som ešte počkať. Dúfala som, že keď budem chvíľku odpočívať, hlas sa mi vráti. Ale hneď mi došlo, že na mňa vôbec nedajú. Boli rozhodnuté, že ma musí vidieť nejaký lekár, a ja som vedela, že majú pravdu. Takže som sa prestala priečiť a nechala som ich konať.

Camila našla telefónne číslo, aby ma objednala u lekára. Na nálade mi nepridalo ani to, že priateľky chceli vedieť, či chodím s Diegom. Chceli, aby som im porozprávala o tom našom bozku. Lenže ja som bola vyčerpaná a takmer som nemohla rozprávať!

Neviem, ako to robili, ale rozumeli všetkému, čo som sa im snažila povedať. Občas Camila niečo pochopila tak a Francesca zase onak a hádali sa, ktorá z nich má pravdu. Bol to vážne zmätok. Zatiaľ som sa snažila prezliecť, aby som mohla ísť k lekárovi.

Na jeden deň toho bolo až príliš! Camile sa

podarilo objednať ma takmer hneď. Bola som pripravená, tak sme vyrazili. Rýchlo a ako myšky, aby nás otec nevidel.

„Môžem vedieť, kam máte namierené?“ zakričal na nás otec, práve keď sme vychádzali z domu.

Všetky tri sme onemeli od ľaku a obrátili sme sa k nemu. Francesca sa ma pokúšala kryť a začala si vymýšľať výhovorky, ale otec si ma prísne zmeral pohľadom a dožadoval sa odpovede:

„Ďakujem, Francesca, ale chcem, aby mi odpovedala Violetta. Čo sa deje? Tak spusť, dievča! Kamže máš tak naponáhlo?“

Nič som nevravela a dievčatá na mňa len civeli, až sa ich otec rozhodol vyhodiť.

„Nechajte ma, prosím, osamote s mojou dcérou...“

Pokúšali sa niečo namietať, ale otec im otvoril dvere, a tak museli odísť. Otec sa chcel

so mnou rozprávať a ja som nemohla vydať ani hláska!

„Už som túto chybu raz urobil a znova ju neurobím. Chcem sa s tebou rozprávať na rovinu. Počul som Francescu s Diegom za dvermi. Viem, že na teba čaká na námestí. Ideš na schôdzku s ním, však?“ opýtal sa ma.

Mlčky som zakrútila hlavou a otec pokračoval.

„Tak hovor. Ak nemáš zraz s Diegom a ak mi neklameš... tak mi povedz, kam ideš?“

Kedže som neodpovedala, otec sa rozhneval ešte viac. Myslel si, že ho balamutím, a poslal ma hore do mojej izby.

Prv než som si šla ľahnúť, hľadala som mamičkin denník. Potrebovala som ho mať pri sebe. Pritisla som si ho na hrud'. Vždy mi dodal útechu. Bolo to, ako keby bola mamička trocha so mnou. A pravda bola taká, že v tej chvíli som ju potrebovala viac než inokedy. Nechcela som otcovi prirábať starosti tým, že

by som mu povedala, čo mi je. Už mal tých svojich až nad hlavu. Stále bol bez práce, nespravodlivo obvinený z niečoho, čo neurobil, a nevysvetliteľne prišiel zo dňa na deň o všetky peniaze.

Nemohla som mu ešte k tomu povedať, že jeho dcéra je nemá. Vzhľadom na jeho starostlivosť a prehnaný strach, že by sa mi mohlo niečo stať... Nie. Bolo vylúčené, aby som mu povedala, čo mi je.

Strčila som mamičkin denník pod vankúš, aby sa nezničil, a s hlavou plnou toho všetkého som si ľahla do postele.

Už som takmer spala, keď som zrazu otvorila oči. Cítila som, že môj hlas je zasa v poriadku! Šťastne som sa dala do spevu.

Prišiel otec a objali sme sa. Ale on sa mi potom zadíval do očí a povedal, že mi dohovril termín operácie hrdla. Zostala som stáť ako zmrazená. Opýtala som sa ho, ako to zistil.

A on mi odpovedal, že to vie od Ludmily. Všetko to bolo také čudné. Odtiahla som sa od neho. Otec sa na mňa pozrel a oznámil mi tú najhoršiu možnú správu. Lekár mu povedal, že už nikdy nebudem môcť spievať! Izba sa so mnou zakrútila. Cítila som, ako padám... padám... a padám... Odrazu som sa prebudila. Bola som vydesená. Všetko to bola strašná nočná mora.

Uľavilo sa mi, keď som zistila, že to bol len sen. Pokúsila som sa niečo povedať, ale sotva som zo seba vydala zvuk. Nočná mora pokračovala.

